

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg. (Adgang til hjælp under arbejdsløshed og hjælp til forsørgelse af børn i hjemmet).

(Lovforslaget (nr. 103) findes i tillæg A. sp. 2193, fremsættelsen i tidenden sp. 1776).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Niels Mørk: Det foreliggende lovforslag tilsigter at udfylde visse huller i forsorgsloven. Der er tale om grænsetilfælde, som heldigvis kun berører relativt få familier. Det ligger sådan, at efter at arbejdsløshedsunderstøttelsen er blevet forhøjet og de hidtidige tillæg, bl. a. børnetillæg og huslejhjælpstillæg, er bortfaldet, kan der være familier, der har særlig store forsørgerbyrder eller særlig store udgifter, f. eks. til husleje. Vedrørende det sidste forhold er det vel nok tvivlsomt, om den nye boligsikringsordning hurtigt nok kan tilpasses familiens ændrede økonomi i sådanne tilfælde. Disse forhold råder lovforslaget bod på.

En anden ændring drejer sig om en udvidelse af forsorgslovens § 73, således at den kommer til at omfatte alle børn med fysiske og psykiske lidelser. Dette er et ønske, som allerede blev rejst sidste folketingsår af det folketingsudvalg, der behandlede lovforslaget om ændringer i revallideringsloven.

Som en mindre ting skal jeg endelig nævne, at socialministeren foreslår at ophæve bestemmelsen om, at der, forinden et børnebidrag udbetales, skal forevises leveattest.

Jeg kan på mit partis vegne give fuld tilslutning til lovforslagets hurtige gennemførelse.

Søren Andersen: Det foreliggende lovforslag synes jo ikke af så meget, men til gengæld er det af stor betydning og en retfærdighedshandling over for de børn og de hjem, som det berører.

Venstre har gentagne gange efterlyst et initiativ fra lovgivningsmagten, og det glæder os, at også andre har følt, at der har været savnet et lovgivningsinitiativ, som vi nu endelig ser. Vi må vist sige, at dette er et hidtil glemt område, og her har vi i hvert tilfælde ikke været foran i vort land. Der har hidtil kun været en vis hjælp til hjem, der har måttet have et blindt barn derhjemme. I det hele taget må vi vist sige, at det, der bærer lovforslaget, er, at når det bliver lov, kan der ydes hjælp til de hjem, der har børn, som af fysiske eller psykiske grunde ikke kan hjælpes gennem særforsoegen. Det kan være børn, der venter på anbringelse, eller det kan dreje sig om områder, hvor der næsten ingen eller måske slet ingen mulighed er for behandling eller undervisning. Jeg tænker bl. a. her på de psykotiske børn; men det er jo ikke alene disse børn, det er også en række andre børn, der kan være tale om.

Jeg kan heller ikke lade være med at nævne, at det er både interessant og fortjenstfuldt, at der ved siden af de resultater, lægevidenskaben har nået, og den forskning, der er sket, har været praktiske mennesker, der har taget opgaver op og har søgt at trænge ind til disse børn, søgt at hjælpe dem; deres indsats kan på mange måder sammenlignes med den, som lægevidenskaben har ydet. Jeg tænker her på frk. Sofie Madsen og på skoleinspektør Else Hansen.

Der er imidlertid ikke ret mange muligheder for, at bl. a. psykotiske børn kan anbringes på behandlings- eller skolehjem, og derfor må man sige, at dette lovforslag kun er et lille skridt på et område, hvor der sikkert savnes yderligere initiativ. Det giver hjælp til hjem, der evner at tage en opgave op med at passe og hjælpe et sådant barn. Det er naturligt, at der gives en opmuntring, en økonomisk støtte.

Jeg kan i og for sig godt forstå, at man ikke i første omgang, når man kommer med et lovgivningsinitiativ, er i stand til at fæstne alt i faste regler; men vi er glade ved, at initiativet kommer, så følger det